

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta šte. 18
Poštno ček. račun: šte. 9-12410

Cena: Posamezna šte. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto IV. - Štev. 8

Gorica - 21. februarja 1952 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Presekane žile

Neštetokrat smo zamejski Slovenci očitali fašizmu, da je z narodnim zatiranjem zadal slovenski manjšini usodne udarce. Pri vrednotenju zadobljene škode smo zmotno ocenjevali zgolj zunanje razdejavanje in pri tem stalno pozabljali, da je bila bolj kot narodno telo ranjena narodna duša. Medtem ko smo vsemu kulturnemu svetu dopovedovali, kako nam je fašistična Italija zatrla gospodarske ustanove, uničila politične stranke, ukinila prosvetne organizacije, ubila šolstvo, skratka: pokončila vse vidne oblike zunanjih kulturnih vrednot, smo redno opuščali ugotovitev, da so bile pri tem smrtno zadete temeljne prvine in dejanska osnova kulture same. Težja nesreča je bila v tem, da nam je fašizem ubil slovensko kulturnost, to je stvariteljno silo kulturnega ustvarjanja, kot pa v tem, da nam je razbil slovensko kulturo, to je zunanje ostvartivne kulturnih vrednot.

Fašistični totalitarizem se ni namreč razbesnel proti Slovincem zgolj s tem, da je izločil iz družabnega življenja vsako slovensko dejavnost in izrinil iz javnosti vsako sled slovenske kulture, pač pa dosti bolj s tem, da je nastavljal sekuro na korenike samega slovenstva in na bitna počela ter bistvo slovenske kulturnosti. Ta zločin rododroma je segal pri morjenju narodne zavesti in v zastrupljanju kulturnostnih korenin globoko v mozeg narodnega telesa, prav v osredje narodne duše. S tem, da je fašizem izgnal, drugam premestil ali pozaprl tedanje slovenske izobražence, je ohromil vodilni rod nosilec slovenske misli, tako da ni mogel več vzgajati mlajših rodov, ki so postali plen načrtne fašistične protislovenske vzgoje. S tem pa je italijanski fašizem nasilno prelomil naš kulturni razvoj, razbil naše ustvarjalne tradicije, razpoločil našo narodno rast. Fašizem je z eno besedo presekal žile na slovenskem narodnem telesu, s čimer je onemogočil pretakanje življenjskih sil in kulturnega soka iz starejšega rodu v mlajšega, iz zrelih

nosilcev narodne duše v doraščajntke. Ta nečloveški kirurški poseg v živi narodni organizem slovenske manjšine na Primorskem je zasekal strašno vrzel, ki je nenapolnjiva: med rododroma starejših Slovencev, ki so zoreli v vzdušju razgibane slovenske kulturne ustvarjalnosti pred letom 1925, ter med našim najmanjšim rododrom, ki raste v sodobnem ozračju obnovljenega razvoja, manjka takorekoč rod vmesnega dvajsetletja, in če jih je še nekaj redkih bilo, jih je pobrala zadnja vojna, kot na pr. prof. Cirila Šinigoja, dr. Ernesta Jazbeca, dr. Joška Kogejca, dr. Stanka Vuka, pesnika Ladota Piščanca, ki bi bili danes na višku ustvarjalnih sil in ki bi zatorej prav gotovo odločilno posegali v našo narodno življenje.

Naravna posledica tega okrutnega preseka slovenskega kulturnega življenja in narodnega razvoja na Primorskem je ta, da se še danes ni znašla naša dozorevaajoča akademijška in srednješolska mladina, ker ji ni še uspelo, da bi raztegnila svoje korenike do plodne zemlje preizkušenejšega starejšega rodu in tako povežala svoje mlade ustvarjalne sile z

zdravo tradicijo in pristnim duhom primorske zemlje. Če bi današnja mladina šla po naravnem zgodovinskem razvoju po stopinjah svojih neposrednih predhodnikov preko slovenskih šol, društev, organizacij, ustanov, sploh preko bohoto brsteče slovenske kulture iz neposredne dobe po prvi svetovni vojni, bi bila danes po zgodovinski nujnosti učloveneča pomlad svetlih idealov in poprišče pobud in vzponov za vedno boljše in višje kulturne ustvaritve. Tako pa najdemo med našo slovensko mladino, in ne samo med kmečko in delavsko, ljudi neplodne razočaranosti nad življenjem. Tu pa tam imamo celo privid, da ne stojijo pred nami dijaki in akademiki drznih načrtov in neugnanega optimizma, ampak klaverne postave zlomljenih hrbtnic, nedorasli orli pohabljenih perutnic... Na dnu duše nam tedaj vstaja strašno vprašanje: so li to bodoči voditelji smrti zapisanega naroda, ki že lega v grob?

Slovenci na Goriškem in na Tržaškem nočemo umreti! Presekane žile so že povezane in valovi mladega življenja že plujejo iz pristne slovenske preteklosti v bodočnost, iz zgodovine v ustvarjanje, in na naši lepi primorski zemlji že brsti nova pomlad, ko plavajo v prerojenem ozračju vzvišeni ideali Cankarjevega spomina: mati, domovina. Bog!

Jurij

Koga predstavlja sovjetska komunistična stranka?

Ameriški dnevnik »Milwaukee Journal« piše, da je laž, da predstavlja sovjetska komunistična stranka sovjetske delavce in kmete. To trditev potrjuje list s številkami, iz katerih je razvidno, da predstavlja sovjetska komunistična stranka zdaj v glavnem le birokrate in komunistično inteligenco.

List navaja neko poročilo, ki ga je prinesla lani v decembru »Kazakistanska Pravda« in in ki pravi, da je od 229.000 članov komunistične stranke v Kazakistanu samo 26 odstotkov delavcev in kmetov. Vse drugo so birokrati in državni uradniki. V Tiflisu je bilo leta 1942 62 odstotkov partijskega članstva delavcev in kmetov, toda po vojni se je ta odstotek zmanjšal na 38,7 odstotkov. V Kirgiziji je med novim članstvom partije, ki je bilo sprejeto vanjo po vojni, le sedem odstotkov delavcev in kmetov. To je razvidno iz poročila tamkajšnjega partijskega sekretarja. Na kongresu beloruske komunistične partije leta 1949 so objavili, da je od novih članov partije v Minsku le 11,6 odstotkov delavcev in kmetov.

Vrhovni Sovjet Sovjetske zveze so nekdanj slavili kot veliki zbor predstavnikov delavskega razreda, a leta

1950 je bilo v njem le 11,8 odstotkov delavcev, preddelavcev, kmetov in brigadirjev poljedelskih delovnih brigad. Od 638 poslanskih mest v Vrhovnem Sovjetu jih je zavzemala komunistična inteligenca 64,9 odstotkov, partijski aktivisti in nameščenci pa 13,3 odstotkov. Leta 1946 je bilo v Vrhovnem Sovjetu še 26 odstotkov delavcev in kmetov. Od tedaj se je torej razmerje zelo izpremenilo njim v škodo.

Stranka delovnega razreda je na ta način dejansko stranka tistih, proti katerim naj bi se po komunističnih trditvah partija vedno borila, to je stranka, ki predstavlja komunistično inteligenco in državno uradništvo.

Pogreb Jurija VI.

Pokojni kralj Jurij VI. počiva zdaj med svojimi predniki v kapeli svetega Jurija v Windsorju.

Ko je Canterburyjski nadškof izrekel besede: »Zemljo zemlji, pepel pepelu, prah prahu«, je kraljica vrgla na krsto, katero so počasi spuščali v grobnico, pest prsti.

Ogromni kupi cvetlic v Windsorju so zadnji pozdravi mrtvemu kralju iz vse Velike Britanije in vsega sveta. Med njimi so venci, ki jih je poslalo več kot 70 tujih držav. Ob želji, da se izkaže globoko spoštovanje, ki ga je pokojni kralj Jurij VI. užival povsod, je bilo pozabljeno vsako nasprotje.

V petek 15. t. m. ob 14.00 uri, ko so se v kapeli svetega Jurija začeli pogrebni obredi, je zavladal v Veliki Britaniji dveminutni molk v počastitev spomina pokojnega kralja. Tudi na Norveškem in v Belgiji ter vse do Indije, Malajske in Nove Zelandije so se ljudje z dveminutnim molkom oddolžili spominu velikega pokojnika.

Lidove Noviny ukinjene

Prški dnevnik »Lidove Noviny«, svoj čas eden vodilnih češkoslovaških časopisov, pri katerem sta sodelovala tudi češka predsednika Tomáš Masaryk in Edvard Beneš, je prenehal izhajati. V svoji zadnji številki objavlja, da ne more več izpolnjevati svojih kulturnih in političnih nalog.

Ukinjene bogoslovne fakultete v Jugoslaviji

Na ukaz zvezne vlade v Beogradu so bile ukinjene vse bogoslovne fakultete v Jugoslaviji. Ta ukrep zadeva katoliško bogoslovno fakulteto v Ljubljani in Zagrebu ter pravoslavno bogoslovno fakulteto v Beogradu. Do sedaj je namreč v teh mestih obstajala na univerzi poleg drugih fakultet tudi državna bogoslovna fakulteta. Z novim ukrepom je torej študij bogoslovja odpravljen tudi z univerz, kakor je bil že prej odpravljen iz ljudskih in srednjih šol. Novi ukrep ne preseca, ker je jasno, da kdor ne dopusti, da bi se v šoli učili verouk otroci, tudi ne bo dopustil, da bi se ga učili odrasli na univerzi. Kar preseca so trditve ameriškega poslanika v Beogradu Allena, ki je izjavil, da je Titov režim postal znošnejši in bolj človečanski. Morda se je to

zgodilo z njim in z njegovimi sodržavljani, katerih Tito ne strelja več, kot se je to zgodilo še leta 1947, ko so sestrelili ameriško letalo nad Slovenijo; kar se tiče postopanja z jugoslovanskimi državljanji pa lahko mirno rečemo, da se režim ni nič spremenil. Isto suženjstvo vlada, kot je vladalo. In vsak pojav svobodnega mišljenja se prav tako kaznuje, kot se je kaznoval. Če Allen noče tega verovati nam, naj stopi v preiskovalne zapore katerekoli jugoslovanske ječe, pa bo videl, kako tam postopajo z ljudmi, ki si upajo po svoje misliti.

Te dni se bodo zastopniki ZDA, Anglije in Francije med seboj posvetovali v Washingtonu, kolikšno pomoč in pod kakšnimi pogoji naj nudijo Titu v novem poslovnem letu 1952-53. V preteklem letu so mu dali 75 milijonov dolarjev pomoči. — Tu je torej razlog, zakaj se režimski ljudje zapadnim ozaveznikom tako prilizujejo.

Gospodarstvo in oboroževanje

Znani ameriški časninar Walter Lippman, je objavil v listu »Washington Post« članek z naslovom »Prava podoba«, v katerem piše:

»Pogosto je bilo rečeno, da bi mogla Atlantska skupnost propasti zaradi tega, če bi se Zahod ne mogel oborožiti, ali pa zaradi inflacionistične katastrofe, ki bi jo utegnili povzročiti oborožitveni napori. Kako je torej danes s tem?

Če ocenjujemo oboroževanje Atlantske skupnosti po vojskih in političnih napovedih ter načrtih iz let 1950 in 1951, vidimo, da v splošnem zaostaja za tedanjimi načrti. V finančnem oziru preživljata Velika Britanija in šterlinsko področje najhujšo vseh povojnih kriz. V Franciji pa se pojavljajo vedno hujše finančne težave.

Tako se zdi, da je splošna podoba precej črna. Človek bi mislil, da je Zahod doživel nele neuspeh s svojim oboroževanjem, temveč da je tudi na poti v bankrot. Dovolj hudo bi bilo, da bi morali plačati oboroževanje z bankrotom, če pa bi ostali neoboroženi, pri tem pa doživeli še bankrot, bi bilo v resnici prehudo. Vendar pa je ta slika napačna. Prav za prav je v celoti napačna. Prava podoba je namreč ta, da ameriško oboroževanje uspešno napreduje in da je bila izvedena ogromna industrijska preobrazba, ne da bi nastopila nevarnost inflacije. S tem nočemo reči, da si lahko pomanemo roke in da je vse dobro. Toda če ni na mestu tako nezadovoljstvo, tudi ni na mestu malodušnost, posebno ker je dovolj vzroka za zaupanje.

Ko pravim, da ameriška oborožitvena uspešno napreduje, s tem ne menim, da imamo v tem trenutku toliko orožja — ali da ga bomo že čez šest mesecev —, kakor so določili naši načrtovalci, ko so pripravljali svoje načrte. Ni dvoma, da smo doživeli pri tem neuspehu, ki ga ne smemo omalovaževati in ob katerem si moramo priti na jasno, ali so se zmotili načrtovalci, ali pa so krivi tisti, ki načrt izvajajo, in

če niso bili morda načrti nezadostni.

Toda stvarno merilo uspeha ali neuspeha ameriške oborožitve niso osnutki načrtovalcev, ampak tisto, kar o tem mislijo Sovjeti. Jaz seveda ne vem, kaj mislijo, pač pa vem, kaj si naj mislijo. Mislijo si naj, da so Američani sposobni takoj trdo udariti in mobilizirati vso svojo vojaško kapaciteto, ki je že tolika, da bi noben napad ne privedel do drugega kakor do dolge, neodločilne in strahovite uničevalne vojne.

Če je res, o čemer sem prepričan, da namreč ameriško oboroževanje po tem merilu uspešno napreduje, potem je treba mnoge probleme zahodne oborožitve preučiti v tej luči. Na problem evropske združitve, evropske vojske, položaj Španije, na oborožitev take države, kakor je Italija, je treba gledati iz prave perspektive, namreč kot na probleme, ki so bolj v zvezi z obnovo kakor pa s trenutno obrambo Evrope.

Ob teh problemih se je izkazalo tisto, kar je bilo pričakovati, da so namreč neresljivi, če jih skušamo rešiti kot nujne zadeve trenutnega obrambnega značaja. V prvi vrsti to niso vojaški problemi. S sklepi vojaških štabov jih ni mogoče rešiti. To so politični problemi in če so sploh rešljivi, jih bo mogoče rešiti le v daljšem obdobju.

Zato je tako važno, da ne dopustimo zatemniti temeljnega uspeha, ki ga predstavlja ameriška oborožitvena, — s katero je bila ustvarjena v zahodnem svetu kot celoti nova vojaška sila, — od težav in razočaranj, ki jih srečujemo pri uveljavljanju svojih velikanskih in površno izdelanih načrtov, s katerimi skušamo kar namah prenoviti vso Evropo. Lahko bi postalo nevarno, če bi Kremelj verjel vse tisto, kar se govori o teh zadevah, in bi bil zares prepričan, da je doživel Zahod s svojim oboroževanjem neuspeh, ali da je na poti v neuspeh.

Prav tako resna stvar bi bila, če bi se Kremelj vdal veri h kateri je nagnjen že zaradi svoje dogme —

ŠIRITE NAŠ LIST!

Tretja predpostna nedelja

Iz svetega evangelija po Luku
(Lk 18. 31-43)

Tisti čas je vzel Jezus dvanajstere ter jim rekel: Glejte, v Jeruzalem gremo in spornilo se bo vse, kar je pisano po prerokih o Sinu človekovem. Izdan bo namreč vernikom in ga bodo zasmehovali in bičali in vanj pljuvali; in ko ga bodo bičali, ga bodo umorili in tretji dan bo vstal. — In oni niso nič tega umeli: Ta beseda jim je bila skrita in niso vedeli, kaj je govoril. Ko se je pa bližal Jerihi, je neki slepec sedel kraj pota in vbojajme prosil. In ko je slišal množico, ki je šla mimo, je vpraševal, kaj bi to bilo. Povedali so mu, da gre mimo Jezus iz Nazareta. In zavpil je: Jezus, Sin Davidov, usmili se me! — Spredej gredeči so ga svarili, da naj utihne. On pa je še mnogo bolj kričal: Sin Davidov, usmili se me! — Jezus je torej obstal in velel, naj ga pripeljejo k njemu. Ko se je približal, ga je vprašal: Kaj hočeš, da naj ti storim? — On pa je rekel: Gospod, da spregledam. — In Jezus mu je rekel: Spreglej, tvoja vera te je ozdravila. — V hipu je spregledal, šel za njim in slavil Boga. In vse ljudstvo je dalo Bogu hvalo, ko je to videlo.

Prav živo si lahko predstavljamo, kako je bilo ob poti, kjer je šel Jezus v Jeriho. Množica ljudi se je prerivala okoli njega, ga vpraševala, prosila in ga tudi hvalila. Glasovi so se prelivali vse vprek. To šumenje je vzbudilo pozornost ubogega slepca in se je pozanimal, kaj to pomeni. Komaj je zvedel, da gre Jezus mimo, ni hotel zamuditi lepe prilike, da bi obrnil njegovo pozornost nase. Vse je prepil, da so postali drugi nevoljni in so ga mirili. Mož pa se ni dal ugnati. Vedel je: zdaj ali nikoli. In dosegel je, kar je želel: Jezus ga je ozdravil in mu vrnil vid.

Neprecenljiv dar je vid. Oko nas vodi in nam odkriva toliko lepot. A prav tako nam je potrebno, da je čisto dušno oko, da jasno in pravilno gledamo na svet in na življenje. Veliko več kot telesne slepote je v teh časih duševne. Nešteto ljudi živi sredi svojih zmot in morda tudi sredi svojega umazanege življenja, pa se kar dobro počutijo. Niti mar jim ni, da bi iskali resnice. Jezus bi jim mogel pomagati, kot je evangeljskemu slepecu — toda on je hrepenel po vidu, je prosil — ti ljudje pa mnogokrat ne prosijo.

„V luči napredka“

»Primorski dnevnik« z dne 12. febr. prinaša nadvse značilno novico, ki jo v vednost našim bralcem dobesedno ponatiskujejo:

Toži se jim po preteklosti

»GORICA, 11. — Zadnja številka »Katoliškega glasu« z žalostnim glasom naznanja vest, da je konec slovenskega Karmela (niso mislili na Karmel — juho, ampak na red karmeličank).

***

Karmeličanke so namreč imele svoj samostan v Mostah, v ljubljanskem predmestju. Okoliški prebivalci so govorili o njih kot o bitjih, ki so se odpovedale vsemu in živijo v svojih celicah. Vsaka je imela v celici tudi rakev, v kateri je spala. In še cela vrsta takih in podobnih govorov so se širile na ta račun, tako da je bilo njihovo življenje zavito v koprno misterioznosti, ki je kaj čudno učinkovalo na okoliške prebivalce. Otroci so v večernih urah rajši hodili po pločniku na drugi strani ceste kot pa ob samostanu.

Po dobrih šestdesetih letih je tudi vanj posijala luč napredka. Med samostanom in bivšo paboljševalnico pelje namreč Zaloška cesta, ki veže z Ljubljano obsežno predmestje. Na tem kraju pa je tako ozka, da se nista mogla sročiti niti dva voza. Iz tega razloga so poslopje podrli. »K.G.« skuša to resnico zanikati, toda brez uspeha. Moderna urbanistika se ne bo ustavljala pred takimi srednjeveškimi ostanki.

moč, da bi jih ozdravil duševne slepote, ga bomo mi prosili. Dobre duše v družinah naj si zavzamejo za posebno nalogo v postu, da bi vse svoje domače spravili k zakramentom. Nekaj bodo pomagale besede, nekaj žrtve, nekaj molitev, a največ Jezus. Mi poskrbimo za setev — Jezus bo poskrbel za žetev!

MOLITEV

NAŠE MOLITVE. PROSIMO. GOSPOD, MILOSTNO USLIŠI; OPROSTI NAS VEZI GREHOV IN VARUJ NAS VSAKE NEZGODE.

Koledar za prihodnji teden

24. februarja. NEDELJA. 3. predpostna.
25. PONEDELJEK. Matija (Bogdan), ap.
26. TOREK. Pust: Matilda, devica.
27. SREDA. Pepelnica; strogi post.
28. ČETRTEK. Gabrijel Zalostne M. b.
29. PETEK. Roman, opat.
1. marec. SOBOTA. Albin, škof.

Iz življenja Cerkve

Ženeva

Na neki seji generalnega sveta Mednarodne katoliške komisije za emigracijo, je bil sprejet poseben načrt, ki ima namen povečati delavnost tega odbora. Osnovna načela, ki jih ima Komisija namen uresničiti so: koordinacija vse katoliške dejavnosti, ki se kaže pri delu za emigracijo in imigracijo ter pomoči beguncem in emigrantom; priprava pogodb med državami, ki žele sprejeti emigrante in državami, kjer je emigracija potrebna; organiziranje mednarodnih konferenc, kjer naj bi se obravnavali begunski in splošno emigrantski problemi; priprava pravilnika za organiziranje pomoči beguncem in emigrantom. Poudarjati potrebe beguncem, določiti njihov pravni položaj, opozarjati na duhovne in verske potrebe beguncem in podobno.

München

V svojem gradu v Bronbachu je umrl v starosti 81 let predsednik osrednjega odbora nemških katoliških dni princ Alois Löwenstein. Princ je težko obel v prvi polovici januarja. Sveti oče mu je poslal svoj apostolski blagoslov. Pripadal je krščanskemu centru in bil l. 1907 izvoljen za poslanca. Bil je predsednik nemških katoliških dnevoev čela desetletja. Predsedoval jim je leta 1905, 1913 in 1928. Kot gost se je udeležil še prvega zborovanja po drugi svetovni vojni l. 1948 v Mainzu, nakar je odstopil.

New York

Predsednik Truman je poslal osrednjemu uradu združenja katoliškega tiska posebno pismo, v katerem mu čestita k popolnemu uspehu, ki ga je dosegel katoliški tisk: Njegov namen je ohraniti v vseh državah Severne Amerike luč resnice.

Pariz

Nadškof Sensa msgr. Lamy, je prvi odpotoval v Rim, da tam opravi obisk ad limina. Ta obisk bodo morali opraviti v teku leta 1952 vsi francoski škofje.

Krakov

Kakor poročajo, je te dni primas Poljske msgr. Wyscynski posvetil v seminarju Wrocław 14 bogoslovcev v duhovnike.

New York

Radio Newyork je poročal, da je bil spomenik maršala Stalina, ki so ga postavili na ruševinah marjanskega svetišča Regnum Marianum v središču Budimpešte, nedavno prevzet v čuvanje po posebni tajni policiji. Vest, ki je komunističnega izvora, dostavlja, da je bilo potrebno na ta način zaščititi spomenik pred vandalizmom madžarskega prebivalstva. Tako mora biti celo kip Stalina izven mej njegove domovine zavarovan od policije.

To je lep primer ljubezni, ki jo goje po komunizmu podjarmljeni narodi do svojega poglavarja v Kremlju.

Pariz

Pariski dnevnik »La Croix« je nedavno prinesel poročilo o smrti msgr. Chang Pi Te, škofa iz Chaohsiena na Kitajskem. Kot drugi je tudi on odklonil komunistično ponudbo naj sprejme vodstvo razkolniške cerkve na Kitajskem. Ta odklonitev je povzročila, da je bil vržen v ječo, kjer je sedaj umrl kot nova žrtev zvestobe katoliški Cerkvi.

Bruxelles

Poziv flamskega katoliškega tiska »en automobil za dobrega Boga« je imel popoln uspeh. V dveh mesecih so bila nabrana sredstva za nabavo 150 avtomobilov, ki bodo razdeljeni duhovnikom, ki opravljajo svoj apostolat med begunci v Zapadni Nemčiji.

Praga

Nek katoliški ameriški časopis prinaša poročilo Radia Praga, po katerem naj bi minister za českoslovaške cerkvene zadeve izdal nalogo, da se znameniti premonstrenski samostan v Strahovu blizu Prage pretvori v narodni muzej. Omenjeni samostan

Sod farnim zvonom

Gospod Janez je pisal. Nekdo potrka plaho na vrata. »Naprej!« »Hvaljen Jezus, gospod!« »Na veke! Kaj bo, Tereza?« V sobo je stopila bleda žena. Lica je imela sprana od solz in iz obraza ji je sevala lakota. »Gospod, v bolnišnico moram. Jektika se me loteva. Otroke moram pustiti doma in skrbim me. Mene ne bo več domov, mož je padel, sami bodo...« Bolestno je zakašljala in umolknila. Staremu župniku se je utrnula solza, na križ je pogledal in dejal: »Ne bodo sami! Le pojdi mirno v bolnišnico. Za sirotice bom poskrbel.« Pa je segel v predal, izvlekel papir, ga stisnil bolnici v roko rekoč: »Par lir za pot!« Brez besed se je ločila žena, samo v sreču je nosila milo prošnjo za onega, ki je bil pravi namestnik Njega, ki je učil: »Povem vam, kar boste storili najmanjšemu izmed mojih bratov, to ste meni storili.«

Pozno zvečer je bilo in burja je tulila. V župniški veži je zaropotalo. Gospod Janez je vstal, vzel luč in posvetil. Med vrati se je opotekal pijan mož. »Matija, kaj iščeš?« Pijanec je zaklel, padel na tla in obležal. Pa ga je dvignil gospod Janez, nesel v sobo na klop, naročil mu kavo in čakal, da se je prespal. Ko se je Matija zbudil, je plašen pogledal okrog sebe in ves zbežan ječal: »Gospod, pijan sem bil, pa so me nahujskali, naj grem nad vas in vas zabodem. Vi ste mi stregli, pa še vedeli niste komu. Gospod Janez, odpustite, nikdar več, kot je resnično Bog v nebesih, nikdar več!« — Vesel ga je spremlil župnik do vrat in se slišalo mu je posodil, ker je divjala zunaj nevihta. Tisti večer je gledal gospod Janez sliko Krista, dobrega pastirja, ki nese po skalnatih tleh izgubljeno ovco na ramah. In toplo mu je bilo pri sreču.

In tako so prihajali k njemu dan za dnem ob vsaki uri: prišli so žalostni, pa jih je potolažil, slabi so prišli in jih je ponizal. Tam gori na nebu pa je njegov patron sv. Janez zapisoval v knjigo večnih del z zlatimi črkami dobra dela in pri vsaki strani se dostavil: Nevedne je poučil, tri duhovnike je vzgojil, mladino je ljubil in žrtvoval za svojo faro svoje zdravje, svoje dobro ime — prav vse! Za to knjigo pa je vedel le Bog in nebesčani, ljudje zanjo niso vedeli...

Pa to je bila šele ena knjiga dobrih del gospoda Janeza. Drugo, velikolepšo in obširnejšo, pa so pisali angeli božji. V tej knjigi se bere: Tridesetkrat in sedemkrat je pripeljal mlade, nedolžne otroke pred bogato obloženo mizo božjo in s tresočo roko ter solznimi očmi delil mladim dušam nebeski kruh...

Vsako jutro je sedel v spovednici in vlival božji mir, tolažbo in milost v srca izgubljenih sinov in hčera. V morje neskončnega božjega usmiljenja je potopil tudi največje hudobije, ozdravil najhujše rane, sprijaznil najbolj strupena sovraštva, osnažil najbolj zamazane poročne prstane... Župnik Janez je zdravil, za to je imel zdravno faro...

Na zadnjih straneh te knjige življenja pa so spisali posebne liste oni, ki jih je gospod Janez pripravil za zadnjo pot. Takole se bere: Nešteto noči je hodil v temi, po samotnih potih, po stezah, mimo prepadov, v burji, dežju, snegu, da nas je otel iz žrela volka in nam prinesel sveti krepcični kruh, da nismo omagali v zadnjem boju.

In Gospod Bog je gledal knjigo svojega služabnika Janeza in vesel pripomnil: »Glejte, zvesti in modri hlapeci!«

Tak je bil župnik Janez in njemu sledijo v življenju nešteti... Pa niso vsi taki! Nikar se ne prenačajte, prijatelji! Priznajte: ogromno število jih je! Kateri pa niso, niso po lastni krivdi in po krivdi mesa. Ti ljubijo složno življenje, ljubijo denar, ljubijo časti — vsi ti so pa tatovi, ki so se prikradli v svetišče Gospodovo in Bog

je bil zgrajen v XII. stoletju. V njem se hranijo znamenite knjige, številni manuskripti, slike in drugi dragoceni predmeti.

Quebec

Pred desetimi leti je kanadska žosistovska organizacija ustanovila posebno organizacijo, ki naj bi se bavila s pripravo mladih ljudi na družinsko življenje. Po desetih letih je organizacija, ki je razširjena v nad 300 delavskih mestih Kanade, pakazala velike uspehe. Nad 30.000 mladih kanadskih družin, je po zaslugi te organizacije obiskovalo tečaje in se pripravljalo na družinsko življenje ter tako doseglo, kolikor je v človeških mejah to sploh mogoče, resnično srečo.

jih bo sodil. Nikar jih ne obsojamo mi in nikar ne mečimo kamnja v nje! Ne kamna, prijatelji, molitve so potrebni. Pravijo, da kdor v življenju kamnja in zaničuje duhovne, nazadnje nepričakovano umre brez duhovna. Ali sta te dve stvari v kaki zvezi med seboj, ali nista... si ne upam trditi — to ve Bog.

(Nadaljevanje)

Sončni mrk

V ponedeljek 25. februarja bo nastopil v nekaterih krajih Afrike in Azije popoln sončni mrk. Razne astronomske ekspedicije, med njimi tudi italijanska, so se podale v Kartum v Sudanu, kjer bo sončni mrk popoln in kjer bodo tudi razmere za opazovanje tega redkega pojava najbolj ugodne.

Sončni mrki so bili že od nekdaj zelo zanimiv nebesni pojav, ki je prinesel v prejšnjih stoletjih med nepoučeno ljudstvo precej strahu in zmede. Stari Kitajci so bili prepričani, da nastopi sončni mrk radi tega, ker hoče velikanski zmaj požreti Sonce. Zato je hitelo ob takih slučajih vse ljudstvo na prosto ter poskušalo s kričanjem in vsakovrstnim ropotanjem preganiti divjo zver ter rešiti Sonce. Se razume, da se je zmaj vedno prestrašil ter izpustil nesrečno žrtev iz svojega žrela, kar bi bil seveda tudi brez tolikega vika in krika napravljen.

Toda ne čudimo se temu in ne glejmo pomilovalno na nekdanje Kitajce in druge narode, ki so izgubili ob takih nebesnih pojavih svojo glavo! Tudi dandanes, ko smo o sončnih mrkih natančno poučeni, napravi popoln sončni mrk velik vtis. Le pomislimo, da se spremeni pri popolnem sončnem mrku dan v noč, tako da zasvetijo zvezde na nebu, le okoli popolnoma zatemnjenege Sonca se pokaže venec sončnih žarkov, tako zvana sončna korona. Vsa narava je vznemirjena: cvetlice zapro svoje čase, ptice in druge živali se iz strahu poskrijejo, še pametne ljudi spreleti neka groza. Če pa nastopi popoln sončni mrk ob oblačnem dnevu, nastopi skoraj popolna noč. Seveda traja vse pojava popolnega sončnega mrka na enem in istem kraju v najboljšem slučaju le osem minut.

Kako pa pride do sončnega mrka? Stvar je zelo enostavna. Vsako neprozorno telo, ki je razsvetljeno od Sonca, ima svojo senco. Tudi Sonce in Mesec jo imata ter jo mečeta v obliki koničastega stožca daleč v vesemir. Ako se zgodi, da stopi Mesec v Zemljino senco, postane našim očem neviden in takrat imamo lunin mrk. Ako pa zaide Zemlja v Lunino senco, nastopi sončni mrk.

Ker je Mesec veliko manjši od Zemlje, ne more s svojo senco naše Zemlje nikoli popolnoma pokriti. Zato je sončni mrk viden le na gotovih krajih Zemlje. Površina Zemlje, ki jo Mesec pri sončnem mrku pokriva, ima podoben podolgastega kroga (elipse), čigar najdaljši premer znaša v najugodnejšem slučaju pri popolnem sončnem mrku le 260 kilometrov. Ta senca potuje po Zemlji od zahoda proti vzhodu ter pokriva postopoma razne dežele. Zato ne nastopi sončni mrk za vse kraje ob istem času. To potovanje popolnega sončnega mrka po Zemlji traja kvečjemu 4 ure in 38 minut. Na enem in istem kraju pa traja popolni sončni mrk v najugodnejšem slučaju le osem minut. Letos bo trajal baje samo dobre tri minute.

Pas popolnega sončnega mrka je torej zelo omejen; toliko bolj širok pa je pas delnega sončnega mrka, tako da traja delni sončni mrk na enem in istem kraju tudi čez dve uri. Ta delni sončni mrk bo viden 25. februarja tudi v severni Italiji ter bo dosegel svoj višek okoli desete ure

in četrt. Pas popolnega sončnega mrka pa pojde skozi Francosko ekvatorijalno Afriko, Egiptovski Sudan, Perzijo in Azijsko Rusijo.

Sončni mrk nastopi vedno ob novi luni ali ob mlaju, to je takrat, ko je Mesec med nami in Soncem. Štirinajst dni pred ali po sončnem mrku nastopi navadno lunin mrk in sicer ob ščipu ali polni luni. Ako bi se gibala Zemlja in Mesec v isti ravnini, bi imeli ob vsakem mlaju sončni, ob vsakem ščipu pa lunin mrk. Ker pa je pot Meseca napram Zemljini poti (ekliptiki) nekoliko nagnjena, so eni in drugi mrki bolj redki.

Ne da bi se spuščali v podrobno opisovanje luninega mrka, naj povemo le to, da so popolni in delni lunini mrki v nasprotju s sončnim mrkom vidni za vse kraje na Zemlji, ki imajo takrat Luno nad

obzorjem. Razlog tega je v tem, ker je Luna pri luninem mrku v resnici zatemnjena, medtem ko je Sonce pri sončnem mrku le od Meseca zakrito.

Zanimivo je, da se sončni in lunini mrki vračajo vsakih 18 let in 11 dni v skoro istem redu. To dejstvo je bilo znano že stariim Babilonceim in Kitajcem, tako da so nastop teh zanimivih nebesnih pojavov lahko že vnaprej določili.

Na splošno je več sončnih kot luninih mrkov. V 18 letih, to je v tako zvani Sarosovi periodi pride na 42 sončnih mrkov le 29 luninih mrkov. Ker pa so sončni mrki vidni le na omenjenem pasu Zemlje, medtem ko so lunini mrki vidni na polovici zemeljske površine, so za posamezne kraje lunini mrki bolj pogosti kot sončni mrki.

A.P.

Komunistična romantika

Kmalu po izbruhu svobode se je znašel pred komunističnim ljudskim sodiščem v Ljubljani tajnik mestne občine ljubljanske, g. Jančigaj. Obtožnica — naj nam spoštovani bralci odpustijo, da bomo rabili izraz, ki bi jih ne smeli rabiti v njihovem smislu — je bila sestavljena po receptu, ki je v veljavi od črte Stettin - Trst pa do Vladivostoka, in je obtožencu očitala običajne stvari: sodelovanje z okupatorjem, moralni pritisk na mestne uslužbence, agitacijo za podpisovanje protikomunistične spomenice itd. Vsi ti očitki so bili seveda manjšega pomena, glavni zločin je bil za komuniste v tem, da je obtoženc tudi v času vojne ostal na svojem mestu, vršil tam po svojih močeh svoje dolžnosti, predvsem pa, da se ni vključil v tako imenovano osvobodilno borbo: likvidacijo nasprotnikov komunizma, zbiranje sil za prevzem oblasti in uvedbo komunistične diktature.

Kot razbremenilna priča je nastopil na tem procesu priznani slovenski znanstvenik, univ. prof. ing. dr. Milan Vidmar, ki je bil v času vojne dekan tehnične fakultete in predsednik Akademije znanosti in umetnosti. Obe najvišji slovenski ustanovi sta namreč kljub komunističnim prepovedim ves čas vojne delovali, kolikor je bilo pač možno v omejenih razmerah. Dr. Vidmar je visokemu sodnemu zboru ljudskega sodišča povedal, da je obtoženi Jančigaj nekajkrat priskrbel kurivo za ogrevanje prostorov Akademije.

Takrat se je oglasil ljudski tožilec. Mož, ki se je spominjal, kako so komunisti obljubljali življenje brez vojske, brez žandarjev in brez davkov, je moral biti zvest svoji vlogi parolarja in prevaranta ljudskih množic. Kot sovražnik vsake kulture, ki ji ne kažejo poti proleterski voditelji v belih frakih po svoji tajni policiji, je zakričal nad obtožencem in pričo: »Obtoženi vojni zločinec bi bil bolje napravil, ko bi bil dal tisto kurivo revni družini, da bi si skuhala toplo kosilo.«

Ta dogodek nam prihaja na misel, kadar beremo o današnjih komunističnih kulturnih prireditvah, umetniških razstavah in predavanjih. Kakor je znano, so tržaški titovski komunisti razglasili za to leto vrsto predavanj, ki naj po njihovih besedah ustvarjajo vez med tukajšnjim ljudstvom z onim v domovini. Od časa do časa pošljejo v Trst koga izmed svojih bolj ali manj navdušenih sopotnikov. Vsi ti znanstveniki pa dobijo seveda točna navodila od Udbe, kaj in kako smejo govoriti, previdnost in še enkrat previdnost pa jim svetuje tudi življenje, v katerem živijo.

V vrsti predavanj iz umetnosti (predvsem pretekla) in glasbe (prav tako pretekla), so nam znanstveniki pokazali, kaj je ustvaril slov. genij, ko še ni bil pod komunistično peto. O obeh problemih je kaj lahko govoriti, ker sta obe vidi precej abstraktni in absolutno neškodljivi komunističnim diktatorjem. V prihodnosti se nam napovedujejo predavanja iz slov. jezika, književnosti in zgodovine. Ustavimo se pri zgodovini!

Da so bili, oz. da bodo tukaj predavatelji stavljeni pred težek problem, nam povedo naslovi. Od komunističnih predavanj bi namreč upravičeno pričakovali, da so posvečena sedanjim in modernim vprašanjem, ki živo zadevajo usodo naroda in posameznika v sedanjosti. Saj se znajo vendar komunisti tako živo vplesti v sedanjost, pa naj bo to kjerkoli na svetu. Zato se zelo čudimo, da pri svojih predavanjih obujajo romantiko, ki je umrla že pred sto leti in za katero res ni potrebno, da bi jo komunisti obujali od mrtvih.

Tako bodo predavatelji segli daleč v davnilno slovenskega naroda, v dobe, o katerih lahko po mili volji razpravljamo in ki jim lahko po komunistični dialektiki naprtno, karkoli hočemo. Eden med predavatelji bo govoril n. pr. o slov. dr-

žavni ideji v zgodnjem srednjem veku. Gotovo nimamo nič proti, da vsak narod spozna preteklost, če mu jo nekdo oriše v pravi luči in pokaže na vse to, kar ga je že v preteklosti vodilo do najvišjega cilja, to je do popolne svobode. Vendar od znanstvenikov, ki jih pošiljajo komunisti in jim dajejo tudi poslednja navdihnjenja, tega ne moremo pričakovati. Kako veljavo naj imajo morebitni slavospevi državni ideji v zgodnjem srednjem veku iz ust nekoga, ki se v realni sedanjosti bori proti svobodi? Njegove besede zgubijo na veljavi in prepričevalnosti, ko vidimo, da sme govoriti samo o Karantanciji in o takratnih stremiljih, resničnih in morda neresničnih, o današnjih istih problemih pa mora molčati kot grob. Priznamo pa radi, da je laže razpravljati o preteklosti: Karantancija še ni poznala Udbe, ki bi usmerjala miselnost in delovanje njenih ljudi. Ko bi bila Udba že takrat v modi, bi verjetno mogli govoriti danes samo o zatiranju slov. državne ideje v zgodnjem srednjem veku. Če je ideja svobode bila res živa že v Karantanciji, potem je še večja dolžnost nas vseh, da se za to idejo borimo l. 1952. Tega seveda gospod predavatelj ne bo rekel.

Drugo predavanje iz zgodovine se bo glasilo: Kraški kmet v 16. stoletju. Ali ne bi bilo bolje, da bi komunisti postavili problem nekoliko bliže v sedanjosti in dali predavanju naslov: Kraški kmet l. 1952? Da tega ne more napraviti predavatelj sam, smo prepričani. Zaveda se predobro, da bo o kraškem kmetu v letu 1952 le malo dobrega povedati, da bi pa govoril resnico, mu brani UDBA.

Če bo šlo tako naprej, se bodo komunisti dvigali vedno v višje višave in morda bomo kdaj poslušali predavanja, ki se bodo glasila: Gojitevi paprike na severnem tečaju, Spiritizem pri živalih, Organizacija tajne policije pri predpotopnem človeku itd. Mi bi pa mnogo rajši slišali bolj aktualne stvari. Znano je, kako se komunisti povsod tam, kjer niso na oblasti, borijo za demokratske pravice, za višji standard življenja, kako vpijejo, če se kje izven železne zavese podraži vozina na železnici in tramvaju za nekaj procentov itd. Ali nam zato gospodje predavatelji ne bi rajši govorili o socialistični stvarnosti v domovini Sloveniji? Kako je sedaj, ko ni vojske, generalov, orožnikov in dvornih vlakov, kako je sedaj, ko ni treba plačevati davkov ter se cediti mleko in med, ko vladajo ofrakani proletari v belih frakih in z elegantnimi Buick avtomobili z belimi pnevmatikami? Rajši kot romantična sanjarenja, potegnjena morda na kopito komunistične dialektike, bi slišali vzroke, zakaj sta se podražili vozina in poština kar za 400%, zakaj stane meter blaga še vedno vso mesečno plačo itd. Ker pa nismo samo materialisti, bi nas zanimalo vedeti, koliko je nazadovalo suženjstvo v zadnjem času vladanja Njegovega Maršalskega Veličanstva.

Zato bi dali komunističnim dialektičnim romantikom dober nasvet. Ne govorite nam o tem, kaj je mislil Karantaneec pred 1000 leti, povejte, kaj misli Slovenec danes, ko sliši, da se dvigajo zasuženji narodi na vseh koncih sveta in ko ustanavljajo svobodne Libije! Vemo tudi, kaj je mislil kraški kmet pred pol tisočletjem. Takrat je preklinjal svojega gospodarja-grofa, za katerega pa ni nujno, da bi moral biti osebno zloben, in ki je vladal, kakor so pač takrat vladali po vsej Evropi. Preklinja tudi danes, ko mu nekdanji proletari, današnji rejni ministri in generali, pišejo kri sredi Evrope. Kraški kmet pred stoletji je morda bil toliko na boljen, da je smel upati v Kralja Matjaža, ki bo vstal in koval zlatnike, in da mu njegovega suženjstva nikdo ni slikal kot zlato svobodo. Danes je oropan celo teh sanj, kajti Kralj Matjaž je baje že vstal v osebi Josipa

Broza, ki pa ne kuje zlatnikov, vsaj za druge ne; poleg tega pa mu dananjše suženjstvo slikajo kot zlato svobodo, za katero mora biti hvaležen danes Stalinu in jutri Ameriki. Brez predavanja zaupamo komunistični tehniki preobračanja vrednot. Bili smo v nekaj letih priča, kako se je Sovjetska zveza iz bratske domovine svobodnih ljudi in iz varuhinje svobode spremenila v ogabno reakcionarno in imperalistično silo, kako se je iz očeta narodov rodil zatiralec ljudstva, kako so iz kapitalističnih osvajalcev in hujskačev postali nadvse dobri dobrotniki ofrakanih proletarjev. Samo eno stoji neomajno in se ne spreminja: duhovno in materialno suženjstvo slovenskega naroda.

Zato ne pošiljajte ljudi iz srečne dežele socialistične stvarnosti, da bi se predajali romantiki, pustite jih živeti tam, kjer so se pleča že navadila butare, ne dajte, da poslušajo pogovore svobodnih ljudi in da gledajo izložbe ter strmiijo! Pustite Karantance in kmete pred 500 leti, brigajte se za sedanjost! Tistih 1500 lir, ki jih žrtvujete dnevno za svoje predavatelje (še bolj velja to za večje vsote, ki jih žrtvujete za boljše ljudi v hotelu Excelsior), dajte rajši revni družini, da se pelje z vlakom na obisk k sorodnikom, da piše pismo ali da si skuha toplo kosilo! Tako vas je učil pred leti vaš komunistični javni tožilec in lepo bi bilo, da se držite njegovega nauka.

A.P.

Ciha žalost...

(Spomini na nepozabnega Lojzeta)

Smrt je dobrotna stvar: čim huje nas boli, življenje lepše zmira iz nje nam spet vzkali. (Angelus Silesius)

Kako tiho in skromno gremo mimo obletnic tvoje smrti, dragi Lojze. Pa ti veš, da nam nisi tuj, da so naše misli tako pogostoma pri tebi. Prav tako, kot pred petnajstimi leti, ko si, kakor listje v jeseni, tiho odhajal od nas — v deželo mrtvih.

Ne bom te motil s temi mračnimi in žalostnimi spomini. Pomudil se bom pri tebi, ko si bil v razkošju prve zrelosti mladega moža. Ko je bilo v tebi vse tako polno življenja; polno načrtov in idealov na kulturnem in prosvetnem polju. In kot takega sem te tudi najbolj poznal. Z veliko ljubeznijo si opravljal to delo; dobro si se zavedal, da moraš svojemu narodu nuditi vse to kar si v sebi čutil in hranil. Pri tem požrtvovalnem in idealnem delu, si popolnoma prirastel k narodu. Ni vasice na Gorškem, ki bi te ne poznala in le malo je bilo pevskih zborov, bodisi svetnih ali cerkvenih, kamor nisi posegel s svojo večjo roko in umetniško čutečo dušo. Kako prijetne so bile take pevске vaje: saj si se pa tudi trudil, da bi vzgojil in izveščal dobre zборе. Še danes vidim na tvojem obrazu izraz zadovoljstva in veselja, ko si pripravil zbor od tega, da je vsaj deloma zapel tako, kakor si ti želel. V takih trenutkih si koval in koval že druge načrte: katera bo prva pesem, ki se je boš zopet lotil. Vsega tega dela se nisi nikdar branil. Vsakemu si obljubil in povsod rad pomagal: »Lojze, v nedeljo imamo cerkveni shod, saj prideš.« Pa že zopet: »Veš, imamo prireditve, pomagati nam moraš.« — Ne vem, si k komu odrekel. In če se je morda véasih zgodilo, vem, da potem nisi bil miren.

Pa to ni bilo vse. Kje so vse prireditve in koncerti »Mladike«, kjer si delal in zopet delal.

Kako živo te imam v spominu, ko sva bila skupaj v Tolminu na cerkvenem koncertu. Koliko ljubezni si izlil v vse priprave in v nastop sam. Kje so bile takrat tvoje misli, ko so ti večji prsti begali po tipkah, odkoder so prihajale tako tople melodije, polne ljubezni in vere? — Zopet te vidim, ko prebiram razne cerkvene pesmarice. Povsod naletim na tvoje ime. Tudi tukaj si hotel priskočiti zborom na pomoč ter nuditi našemu ljudstvu lepo in zdravo melodijo. Vidim tvoje originale, kjer si popravljal in lepšal, dokler nisi bil z delom zadovoljen. — Takrat pač nisi slutil, da boš moral kloniti ravno pri tem delu, katerega si tako ljubil...

Dragi Lojze, tudi zato veljajo besede našega pesnika A. Gradnika, besede katere je zapel ob smrti našega velikega umetnika R. Jakopiča:

Poklical si me k sebi. Ko na svet odposlal si me, dal si mi ukaz: Samo trpeč boš našel moj obraz in samo v dvomih moje tajno sled.

Ko sem zadnjic molil na tvojem grobu, ki je bil, kakor vedno, poln cvetja nanesenega od tvojih dragih, sem tudi za to

molil, da bi bilo pri naši mladini veliko tvojih posnemalec, ki bi z ljubeznijo, tebi enako, delali za naš narod.

Sedaj veš, da so naše misli pri tebi, tam

kjer sijajo zvezde, simbol večnosti, ki nam govorijo, da človeka ne čaka samo konec in zaključek, temveč večna domovina.

... 8.

Ženapodkomunizmom

»ENAKOPRAVNOST« V POLITIČNEM VODSTVU

Sufražetke zahodnega sveta so zahtevale predvsem za žene enake politične pravice: to enakost so žene v Sovjetski zvezi in podložniških državah v polni meri dosegle. Toda kaj jim to koristi? Kaj jim pomaga, če lahko glasujejo za kandidate »monolitne enotne stranke«, pa naj bo to pri političnih ali upravnih in sindikalnih volitvah. Je pa še druga stran enakopravnosti, ki so jo dosegle žene v Sovjetski zvezi: enakost kazni in odgovornosti. Vsaka kritika vlade, vsako dejanje proti vladi jih napravi za »svražnice ljudstva« in dovede do enako strogih kazni, kot so določene za moške. Dobrien del internirancev v sovjetskih delovnih taboriških tvorijo žene, ki morajo tudi tu dočeti iste norme, jesti isto neužitno hrano in prestajati iste disciplinske kazni s podaljševanjem zaporne kazni kot moške.

»ENAKOPRAVNOST« V ODGOVORNOSTI

Pod sovjetskim režimom pa odgovarjajo žene tudi za svoje sorodstvo. Zakon določa na primer, da se lahko kaznujejo s prisilnim delom do 25 let sorodniki dezertarjev, in to velja enako za moške kot za ženske. Kako daleč se izvaja ta zakon, dokazuje dejstvo, da so se med vojno znašle v istem koncentracijskem taborišču vse tri žene maršala Tuhačevskega. Prva žena ni videla maršala že 16 let, ko so ga ustrelili, in vendar je tudi ona umrla v delovnem taborišču.

Pri deportacijah celih narodov ali razredov — kulakov, Nemcev iz Povolžja, Tatarov, Kalmikov in v novejšem času Grcov in Turkov iz Kavkaza ter Židov iz zahodnih predelov Sovjetske zveze — trpijo največ žene, ko vidijo, kako jim zaplenjujejo hišo in premoženje in ko morajo iskati streho v neznanosti klimatičnih

razmerah skrajnega severa ali v južnih puščavah. Da so žene popolnoma nedolžne pri tako imenovanih zločinih, katerih dolžijo njihove moč, za sovjetski zakon ni prav nič važno. »Enakopravnost« pomeni, da odgovarjajo žene skupno s svojimi možmi: pojmovanje, ki so ga zdaj uvedli tudi že v vseh satelitskih državah.

KONCNI USPEH »ENAKOPRAVNOSTI«

V imenu napredka dosežena enakost pomeni tako za ogromno večino žen sovjetskega področja najtrše življenje. Gotovo so se med industrijsko revolucijo v Veliki Britaniji in v Ameriki v 19. stoletju dogajale krivice in so segali čisto po sredstvih, katerih se lahko danes samo še sramujemo: toda tudi najhujši zločini prvih lastnikov tovarn in rudnikov obledijo pred tem, kar je napravila sovjetska država v Rusiji. Tu je življenjska raven povprečnega delavca daleko nižja kot raven povprečnega zahodnega delavca; pa še za obdržanje te nizke življenjske ravni je potrebno brezplačno delo 15 milijonov bednih nesrečnikov, med katerimi so tudi žene, ki morajo trpeti leta in leta v koncentracijskih taboriških.

(Nadaljevanje)

† Dušan Serneč

V Ljubljani je umrl ing. Dušan Serneč, nekdanj vodilna osebnost v vrstah narodno napredne stranke, sedaj pa član Glavnega odbora OF Slovenije. Pok. ing. Serneč je bil pred vojno ban Dravske banovine, to je Slovenije, pod režimom Petra Živkoviča. Bil je nekaj časa tudi minister. Med vojno je pravočasno presedlal ter se pridružil partizanskemu gibanju.

GOSPODARSTVO

Kaj moraš vedeti o škropljenju sadnega drevja?

Predvsem to, da ima sadno drevje dve veliki skupini sovražnikov:

a) Živalskega izvora so razne listne uši, kaparji, rdeči pajek, ter cela kopica hroščev, kot pedic, zavijač, razne grizlice, itd. Nekateri teh nepridipravov razjedajo že popje, drugim bolj tekne listje, ušem in kaparjem sok, drugim cvetje, zopet drugim komaj zarojeni, nekaterim pa že dozoreva-joči plodovi.

b) Bakterije in razni mikrobi, ki jih s prostim očesom ne vidimo, pa so vzrok različnih gnob, in plesni, škrlupa, nekličavosti listov, različnih boleznih na listih in poganjkih, kodravosti, smolike, itd.

Nimamo splošnega sredstva, ki bi uničil vse živalski mrčes in tudi ne sredstva, ki bi uničilo vse mikrobe, kje šele sredstva, ki bi uničilo škodljivce obeh izvorov.

Trgovina sicer nudi sredstva, ki uničijo vsakega posameznega škodljivca, a kdo se bo boril proti vsakemu s posebnim sredstvom? Prevelika bi bila potrata časa in preveliki bi bili stroški. Zato pa se išče sredstva, ki uničijo vsaj večino škodljivcev. Prej ali slej bomo pa gotovo dobili kakšno univerzalno sredstvo, ki bo uničilo vse živalski mrčes in vse škodljive mikrobe.

Danes imamo kopico raznih škropljiv in če nekdo ni baš strokovnjak, se že težko iznajde v njih množini.

Katera škropiva uporabljamo?

Imamo škropiva, ki uničujejo samo živalski mrčes. Sem spadajo razna škropiva na podlagi katramovih in belih olj. V prvo vrsto spadajo neodendrin ali fitodrin, miskodrin in fitomix ter še, kopica drugih sredstev. Ta uničujejo pedica, zavijača, uši, kaparje in še kopico drugega živalskega mrčesa. Sredstva na podlagi belih olj so predvsem proti kaparjem, ki so danes gotovo najbolj škodljivi, ker ne uničijo samo del pridelka, temveč tudi drevesa.

Miskodrin in fitomixu lahko primešamo tudi modro galico in tako dobimo brozgo, ki učinkuje istočasno proti živalskemu mrčesu in mikrobom. Podoben učinek imajo tudi različne žveplene brozge, predvsem žvepleno-apnena in žvepleno-barijeva. Slednja je učinkovitejša.

Proti bakterijam in mikrobom sploh pa je najučinkovitejša raztopina modre galice, kot jo rabimo za trte.

Kdaj škropimo?

Škropiti moramo takrat, ko upamo doseči največji uspeh. Ker je v zimskem času najlažje priti v okom prezimujočemu mrčesu, zato je najvažnejše škropljenje pozimi. Takrat moramo uničiti zalego. Če to storimo, potem bomo imeli spomladi in čez poletje zdrava drevesa. — Ravno tako je važno zimsko škropljenje za uničenje bakterij in trosov raznih glivičnih boleznih: kodro na breskvah onemogočimo samo s škropljenjem v zimskem času. Kdor tega ne napravi, bo zastoj spomladi težil nad kodro in zaman iskal sredstva, kako bi jo odpravil.

Temeljno mora biti torej zimsko škropljenje, ki naj oprosti drevesa vse zalege boleznih in mrčesa. Spomladi in poleti škropimo le če je potreba, če se je kakšen škodljivec nevarno razmnožil ali nastopijo razne bolezni. — Teh pa ne bo, če bomo temeljito škropili v zimskem času.

Za zimsko škropljenje so zadnji tedni, zato pa je potrebno pohiteti. Nujno potrebno bi bilo poskropiti vse sadno drevje. Ničče pa naj ne opusti škropljenja breskev z modro galico in mladega sadnega drevja vsaj z barijevo žvepleno brozgo, za katero se dobi v trgovini že gotovo v vodi raztopljivo sredstvo »tiobara«.

Njive, kjer je bil lani koloradski hrošč

gnojite z apnenim cijanamidom — dušikom (calcioianamide), ki bo v zemlji ožgal prezimujoče bube in tako uničil hrošča že v zalegi. Drugače moramo računati letos z hujšimi napadi koloradskega hrošča — krompirjevca, kot lani.

To koristno opravilo pa bo opravil apneni cijamid takole mimogrede, ker predvsem je apneni cijamid zelo učinkovito dušičnato umetno gnojilo. Poleg dušika pa vsebuje tudi mnogo apna, ki prav priče posebno na kislih zemljiščih in v ilovnatih zemljah.

Na vsakih 100 m² površine raztrosimo po 2 kg apnenega cijamida, to pa že pred oranjem.

STRŽAŠKEGA

103. obletnico smrti Franceta Prešerna

bo Slovenska prosveta v Trstu proslavila v nedeljo, 2. marca, s slavnostno prireditvijo v Avditoriju Zvezniške vojaške uprave. Začetek ob 16. uri 30 minut. Na sporedu: Beseda o Prešernu (Vinko Beličič), recitacije Prešernovih pesnitev, solistični nastopi sopranistke Milene Čekutove, Baritonista Marjana Kosa, pianista Gabrijela Devetaka, mešanega komornega pevskega zborja »Škrjanček« iz Trsta, ki bo pod vodstvom Ludvika Klakočerja prvič izvajal »Zdravljico«, katero je za to priliko skomponiral Gabrijel Devetak. Vstop z vabili, ki se dobe v Trstu in zunaj Trsta na običajnih mestih.

Nabrežina

Na pustno nedeljo, 24. februarja, se vprisori v kinodvorani v Nabrežini vesela pustna igra v dveh dejanjih

»LAŽNA ZDRAVNIKA«

za uvod pa dve zelo smešni burki:

»Dva policajca«

in

»Kontraband«

Začetek ob 4h popoldne

Če se hočete nasmejati do solz, pridite!

Rojan

Slovenska Marijina družba

v

Rojanu

privedi v nedeljo 24. februarja ob 17.15 v Marijinem domu, pustno prireditev v treh dejanjih:

»SOBARICA«

Med odmori bo tudi srečolov

Vljudo vabljeni!

Slovenske slikanice

Te dni je izšla druga številka slovenskih slikanic, ki so pred kratkim začela izhajati v Trstu pod naslovom »Klasiki v slikah«. Namen izdajatelj je, da bi učenci se mladino, na prijeten in sedanjemu času primeren način, seznanili z najboljšimi deli največjih pisateljev vseh narodov in vseh časov; od katerih jih je le malo bilo do zdaj prevedenih v slovenščino. Slikanice nimajo namena, da bi odvrčale mladino od tega, da bi čitala knjige. Ravno nasprotno. Seznanjajo jo z vsebino najboljših del in tako vzbudijo željo, da seže po njih.

Kar se slik in opreme tiče »Klasike« lahko tekmujejo z vsoto tovrstno literaturo, dosegljivo naši mladini. Besedilo je napisano v lepi slovenščini. Prvi zvezek »Dom na griču Wuthazinge«, je vsebinsko morda nekoliko težek, zato pa je druga številka »Zemski jetnik« zelo pestra in napeta. V kratkem bo izšla Homerjeva »Ilijada«, ki bo dijaku v pomoč, ker jim bodo slike bolj živo vtisnile v spomin razplet dogodkov tega dela, ki ga predelujejo v šoli.

S čim se hvali »Delo«

Kom. »Delo« očita nam, »pisunom« pri »Kat. glas«, da nič ne vemo o velikanskih javnih delih, ki jih je izvedel sedanji komunistični režim v sovjetski Rusiji. Po pravici povedano, o ruskih zadevah nismo tako dobro poučeni kot tovariši v uredništvu »Delas«. Toda to ne zaveda samo nas, temveč še marsikoga v zapadnem svetu, saj smo mi ono novico posneli po ameriških časopisih. Čeprav smo prepričani, da ni vse to res, kar kričijo o sovjetskih uspehih pri javnih delih njihovi plačani trobentači v zapadnem svetu, med njimi tudi tržaško »Delo«, vendar priznavamo, da so dosegli lepe uspehe. Toda s kakšnimi žrtvami? Sužnji jim gradijo prekope in umetna jezera, kakor so nekoč gradili egiptovske piramide faraonom. Ko so pred drugo svetovno vojno kopali Severni prekop, je pri delu pomrlo 70 tisoč prisilnih delavcev. Kdaj se bo »Delo« z njimi pohvalilo?

Blok na Škofijah zaprt

VUJA je izdala pretekli teden ukaz na podlagi katerega so zaprti blok med cono A in B STOja. Vzrok temu odloku je baje slinavka in parkljevska, ki je zelo razširjena v nekaterih vaseh cone B STOja in sicer v Čežarjih in Pobejih. Blok so zaprti v četrtek zvečer preteklega tedna. Mnogo ljudi ni moglo priti pravočasno preko bloka zaradi slabega vremena. Na cesti proti Škofijam in sicer pri Dacus, je bila cesta poplavljena in tako avtomobilska zveza med Trstom in Škofijami prekinjena. Kljub temu niso dovolili nesrečnim zamujenecem prehoda. Šele v petek zvečer so dovolili izjemen prehod. V cono B je v dveh urah odšlo okrog 150 ljudi, v cono A je pa prišlo kakih 7 ljudi. Od takrat naprej je pa

blok hermetično zaprt. V zvezi z zaprtjem bloka se širijo razne govorice. Nekateri menijo, da je ta ukrep političnega značaja, ker bodo v cono B v kratkem volitve. Tako tolmači ukrep predvsem italijansko časopisje. Nam se zdi, da bi se razširjenje boleznih lahko omejilo tudi z učinkovitim

ZGORIŠKEGA

Pustna prireditev v Gorici torek 26. 2.

Zvečer ob osmi uri bo SKPD v Gorici priredilo zabavni večer v prostorih KTD na Placuti. Na sporedu je zabavna trodejanška, katero bodo igrali dijaki Slov. dijaškega krožka. Vstop samo z vabilom, ki ga lahko dvignete pri Kosiču v Raštelu št. 1, ali pa v prostorih Dobrodelne pisarne na Placuti. Dobrodošli so prostovoljni prispevki.

Jugoslovanski konzul v Gorici

Pretekli teden se je mudil v Gorici jugoslovanski generalni konzul v Milanu Miče Karlič. Goriški prefekt Giammichele ga je sprejel in se nad dve uri z njim razgovarjal. O čem sta govorila niso povedali. Vsekakor sta si imela marsikaj povedati, če jima je šlo za rešitev številnih perečih vprašanj primorskih ljudi na tej strani in na oni strani meje. G. konzulu bi pa ob tej priliki nekaj je svetovali: če dobi prošnje, pisane v slovenskem jeziku, naj v slovenskem jeziku nanje tudi odgovarja, da se ne bo dogajalo, kot se je že zgodilo, da mora slovenska mati na pomoč k prevajalcu, ker ne razume, kaj ji je jugoslovanski konzul odgovoril v ital. jeziku na njeno slovensko prošnjo.

Sneženi plazovi in zameti

Neurje preteklega tedna, ki je prineslo Gorici in Trstu le nekaj snega in veliko dežja, je povzročilo zelo hude nesreče v vsem zaledju od zelene Štajerske do laške Karnije. Vse to ozemlje je zajel sneženi metej, ki je pokril ceste, prekinil železniški promet, nasul tako debelo plast snega na hiše in na gorska pobočja, da so se po mnogih krajih udrele hišne strehe, drugod pa so nastopili plazovi. V Sloveniji n. pr. je bil za več dni ukinjen ves železniški promet. Orient Express je vozil od Carigrada do Zagreba na eni strani, na drugi pa samo do Trsta. Prav tako je bil ustavljen promet preko Podbrda na Gorenjsko. Tudi v Kanalski dolini je bil od Karnije naprej železniški promet prekinjen za en dan. Še težje je bilo na cestah. Tukaj je sneženi metej presenetil številne korriere, ki so morale ostati v snegu, in druge avtomobile, ki so več dni čakali na pomoč. Na progi Jesenice Gorica je sneg blokiral dva potniška vlaka. Ponekod je bil tukaj zaradi plazov sneg debel do osem metrov.

Toda najtežje je bilo tam, kjer so se udrele strehe hiš in pa se usuli plazovi. V Ljubljani sami je n. pr. sneg porušil strehe na več kot 70 hišah. Na Jesenicah se je posula streha na železnarni in je pri tem izgubilo življenje troje delavcev. Škoda, ki so jo sneženi zameti povzročili samo v Sloveniji, znaša po prvih cenitvah nad 4 milijarde dinarjev. Prinesli so vest, da po enem tednu še vedno ne vozi koriera iz Vipavske doline v Postojno in na Črni vrh.

Nesreča pa je bila morda najhujša v Sloveniji Benečiji. Ta deželica, ki nima niti prav visokih gora niti prav strmih hribov,

»Katoliški glas« v vsako slovensko družino!

kovito izolacijo okuženih vasi in ne s tako drakonskimi ukrepi, ki močno škodujejo gospodarstvu zlasti v cono B.

Nesreča v nabrežinskem kamnolomu

Te dni se je dogodila v nabrežinskem kamnolomu, ki je last tvrdke Marangoni, huda nesreča. Pri dviganju neke težke kamnite plošče, je delavcu Pahor Jožetu spodrsnilo, da je zadel z glavo ob njo. Nezavestnega so pripeljali v bolnico. Po izjavah zdravnikov je njegovo stanje zelo resno.

Velika sreča

Vratarica Zofija Gerini iz ulice S. Marco, je zadela pri nedeljski stavi Sisal-a vsoto 46 milijonov in dvesto tisoč lir. »Sreča je muhastca, pravi slovenski pregovor. To pot si je izbrala zelo revno ženo, ki je bila v vednih denarnih stiskah. Saj je stanovala v stisnjenih prostorih nekega podstrežja in je bila po njenih izjavah, tudi nekoliko zadolžena.

Še o krminski šoli

Pred časom smo poročali, da so protestirali krminski starši pri merodajnih oblasteh zaradi ukinitve tamkajšnje slovenske šole. Te dni jim je pa odgovoril sam provoditelj Devetta. V svojem odgovoru pravi, da slovenska krminska šola ni bila ukinita, temveč samo prenešana na Plešivo. Pač zelo jalov izgovor! Mi Slovenci pa ne bomo nikdar klonili! Neprestano bomo opozarjali vlado v Rimu in pa ves svet o krivicah, ki se nam dogajajo pod »demokracijo« Italijo!

Slinavka ponehuje

Kot poroča zadnji živnozdravniški vestnik je slinavka v zadnjih štirinajstih dneh v goriški pokrajini ponehala. Ves čas so imeli samo sedem novih primerov obolenja, med temi dva v Sovodnjah. Kmetje res že nestrno čakajo, da bi ta zavratna bolezen pojnjala, ker upajo, da bodo potem jugoslovanske oblasti zopet odprle bloke in pustile ljudi preko meje. Dvolastniške izkaznice so po večini že vsi prejeli. Nestrnost ljudi zaradi zaprtih prehodov preko meje je tem bolj razumljiva, ker to traja že celo zimo od polovice novembra. Mnogi kmetje na tej strani imajo v Jugoslaviji svoje gozdove, kamor bi radi šli po steljo in drva, ker so brez njih.

† Prof. Leopoldina Korsič

Ze zopet stojimo strti ob odprtem grobu. Tokrat nas je zapustila v zgodna profesorica Leopolda Korsičeva.

Kakor se v gozdu pokaže obširna jasa, kjer pade stoleten hrast, tako občutimo v naši družbi praznino. Odsla si, ko si zapustila za seboj pol stoletja plodnosnega kulturnega delovanja.

Bila si z nami, ko so cveteli prvi plamenčki naše narodne požrtvovalnosti, ko je pok. dr. Anton Gregorčič blagoslovil Šolski dom. Svoje duševno obzorje si si širila iz ljubezni do mladine. Tvoja beseda, tvoje vzgojne ter didaktične zmožnosti in tvoji ljubeči pogledi so segali mladini v srce in glavo. Pri pesniku Simonu Gregorčiču si se ogrevala, v kolikor nisi bila že sama po naravi dovolj razumevala in čuteča za vsako bol, za revno in potrebo. Tvoji ljubljenci so bili vsi naši pesniki, pisatelji in znanstveniki. In vse to si pila sebi v uteho in še več, da si lahko prepolne čase naših kulturnih dobrin nudila tistim, katerim si dala svoje zlato srce. V čemer te ni zadovoljilo domače slovtvo, si segala še po hrvaškem, srbskem, češkem, poljskem, slovaškem, ruskem, italijanskem in nemškem. Rada si tudi potovala po deželah, kjer je tekla zibelka raznih kulturnih veljakov, in nisi zamudila moliti na grobovih sv. Metoda in sv. Cirila.

Spominjam se, kako si mi nekoč govorila: »Vera v Boga in v naše bodoče srečne, slavne čase mi bo v srcu in duši vse do zadnjega diha.« Podoba tvojih, kot zarja in jutranja rosa zarezih očii od ljubezni do materine besede, je to vero v meni utrdila. Leopolda, kogar si vzgajala, kogar učila, vsak te spoštuje, vsak ti je hvaležen. Ozkosenosti tvoje srce ni poznalo. Z enako ljubeznijo, z enako vneto si učila tudi mladino italijanske narodnosti.

In že si mislila, da je tvoje delo dovršeno in da si vredna počitka. Na tisto tiho bol, ki nam jo je vsem prizadal fašizem, pa si odgovorila s svojim magistratom vzgoje in pouka. Sedem križev in mnoge bridke, žalostne ure tvojih dni niso upihnil plamenov tvojega mladostnega duha. Po dolgi ostri zimi, ki je strla vse naše prejšnje kulturno delo, si polna navdušenja prišla orat ledino na naše sedanje srednje šole. Bila si topla spomladni dih in raznihala si novo cvetje, novo — pomlad.

Sedaj pa, draga Poldka, ko bivaš gori nad zvezdami, izprosi Vsemogočnega, da to cvetje dozori v plemeniti sad, ki bo, kakor ti jih in veren, šel skozi viharje in bo nekoč legal v grob zasluženo: Bogu dan in narodu ohranjen.

Domača zemlja, ki si jo vse življenje toliko ljubila, naj ti bo lahka! Le mirno snivaj v naročju svojih dragih staršev in Bog ti bodi milostljiv sodnik!

†
Po kratki boleznii je, previdena s sv. zakramenti, umrla v Genovi dne 14. februarja naša teta

Leopoldina Korsič

profesorica v pokoju.

Življenje je žrtvovala slovenski mladini, zato naj ji bo lahka domača zemlja, v kateri počiva na goriškem mestnem pokopališču, kjer smo jo pokopali dne 18. t. m.

Družine: KORSIČ, OLTOLINI, BALLETTI

Radio Trst II.

Dnevne oddaje: 7.15-8, 11.30-14.30, 17.30-24.00

Ob nedeljah: 8.00-24.00.

Poročila dnevno: 7.15, 12.45, 14.00, 19.45, 23.15.

Glas Amerike: 18.00 — razen ob nedeljah. Dnevni pregled tiska: 14.45 — razen ob nedeljah.

Nedelja, 24. februarja: 9.00 Kmetijska oddaja. — 11.30 Oddaja za najmlajše. — 12.15 Od melodije do melodije. — 13.00 Glasba po željah. — 16.00 Koncert ruskih balalajk. — 18.00 Iz delavskega sveta. — 19.00 Iz filmskega sveta. — 20.00 Jugoslovanski motivi. — 21.00 Književnost in umetnost. — 22.00 Verdi: Rigoletto, 1. dej.

Ponedeljek, 25. 2.: 13.30 Kulturni obzornik. — 19.00 Mamica pripoveduje. — 20.10 Slovenski motivi. — 21.00 Koncert tenorista Dušana Pertota. — 22.00 Verdi: Rigoletto, 2. in 3. dej.

Torek, 26. 2.: 13.00 Glasba po željah. — 19.00 Angleščina po radiu — 16. lekc. — 20.30 Aktualnosti. — 21.00 Dramatizirana povest. — 22.00 Čajkovski: Simfonija št. 4.

Sreda, 27. 2.: 13.30 Kulturni obzornik. — 19.00 Zdravniški vedež. — 20.30 Šola in vzgoja. — 21.00 Vokalni kvartet. — 21.30 Koncert violinista Karla Sainca. — 22.00 Dvorak: Simfonija št. 5.

Četrtek, 28. 2.: 13.00 Pevski duet in harmonika. — 19.00 Slovenščina za Slovence. — 21.00 Radijski oder. — 23.00 Večerni ples.

Petek, 29. 2.: 13.00 Glasba po željah. — 19.00 Angleščina po radiu - 17. lekc. — 20.30 Tržaški kulturni razgledi. — 21.45 Zabavna glasba.

Sobota, 1. marca: 13.00 Šramel kvintet in pevski duet. — 13.30 Kulturni obzornik. — 19.00 Pogovor z ženo. — 22.00 Baletna glasba. — 22.45 Ples za konec tedna.

Darovi za sklad L. Kemperla

R. U. 5000; Slovenska Marijina družba iz Rojana 1000.— lir.

ZA DOBRODELNO DRUŠTVO V GORICI R. U. 10.000.— lir. Vsem iskrena hvala

ZA »SLOV. SIROTIŠČE SV. DRUZINE« N.N. 400; R. U. 5000; N.N. namesto cvetja na grob pok. Petejana Ambroža 1000; M. M. namesto cvetja na grob pok. Leopolda Korsič 1000; N.N. 1000; N.N. Vicenza 5000.— lir.

Vsem našim darovalcem iskrena hvala in zagotovilo molitve in hvaležnosti.

Za SLOVENSKO ALOJZIJEVIŠČE

Družina Prinčič 1300; namesto cvetja na grob blagopokojnega Ambroža Petejana darujeta prijatelja 800; N.N. v počastitev spomina dr. Antona Gregorčiča 1000; Marinčič Milka iz Milana 500; gđc. D. N. 400; N.N. iz Rima 1000; N.N. iz Gorice 500; v počastitev spomina pok. staršev Terčon 1100; za vzdrževanje revnih dijakov v zavodu ga. Z. L. 1000; N.N. iz Vicenze 5000; ga. N.N. iz Skednja 4000; ob srečanju z abrahamom N.N. iz Steverjana 2000.— lir. Vsem prijateljem in znancom za iskazano dobroto iskren: Bog povrni!

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

ZAHVALA

Bridko prizadeti ob izgubi ljubljene očeta

GASPERJA DURJAVA

se topla zahvaljujemo vsem, ki so rajnemu in nam kakorkoli lajšali trpljenje in nas tolažili z obilnim sočutjem. Najlpeša zahvala gre zlasti čc. gg. M. Mazora in p. Alfonzu, pevskega zboru in vsem, ki so pokojnega spremili na zadnji poti in zanj molili.

Bog naj bo vsem bogat plačnik!

Gorica, dne 19. 2. 1952.

Zalujoča družina DURJAVA